

ε) οδηγία 76/403 του Συμβουλίου, της 6ης 'Απριλίου 1976, περί της εξάλειψης των πολυχλωροδιφαινυλίων και των πολυχλωροτριφαινυλίων,

παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει εκ της συνθήκης.

2) Καταδικάζει την καθ' ἥς στά δικαστικά έξοδα.

Mertens de Wilmars	Bosco	Due
O'Keeffe	Koopmans	Χλωρός
		Grévisse

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 17 Δεκεμβρίου 1981.

Ό γραμματεὺς
A. Van Houtte

Ό πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIMONE ROZÈS
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,*

προφορικής διαδικασίας και πρὸς έκδοση
κοινῆς αποφάσεως.

Ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἤσκησε κατά τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, καὶ ἐνώπιόν σας πέντε προσφυγές λόγω παραβάσεως, καθ' ὅσον τό κράτος αὐτό παρέλειψε νά θεσπίσει, ἐντός τῆς ταχθείσης διετοῦς προθεσμίας, τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του μέ πέντε οδηγίες τοῦ προγράμματος προστασίας τοῦ περιβάλλοντος.

Μέ τήν διάταξή σας τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1981 διετάχθη ἡ συνεκδίκηση τῶν πέντε αὐτῶν υποθέσεων πρὸς διευκόλυνση τῆς

Πρόκειται περί ὁδηγιῶν πού βασίζονται στά ἄρθρα 100 καὶ 235 τῆς συνθήκης καὶ ἐπιδιώκουν εἴτε τήν διάθεση τοξικῶν οὐσιῶν (χρησιμοποιημένα ὀρυκτέλαια, στερεά ἀπόβλητα) μή ἀποσυντιθεμένων (πολυχλωροδιφαινύλια καὶ πολυχλωροτριφαινύλια PCB) εἴτε τήν προστασία τῆς ποιότητος τῶν ὑδάτων στά Κράτη μέλη καὶ τῶν ὑδάτων κολυμβήσεως. Ἐπιδιώκουν, ἐπομένως, τήν ἐξασφάλιση ἐντός τῆς Κοινότητος ἴσης προστασίας τόσο τῆς υἱείας τῶν ἀτόμων, ὅσο καὶ τοῦ περιβάλλοντος, καὶ ἔχουν ἐπί πλέον ὡς σκοπό τήν κατάργηση ὀρισμένων διαφορῶν μεταξύ τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν μελῶν πού

¹ — Μετάφραση ἀπό τά γαλλικά.

είναι δυνατό νά δημιουργήσουν προϋποθέσεις άνίσου ανταγωνισμού.

Όπως έχω ήδη αναφέρει, οί οδηγίες αυτές έτασαν στά Κράτη μέλη προθεσμία δύο έτών γιά νά θεσπίσουν τίς έσωτερικές διατάξεις γιά τήν εφαρμογή τής οδηγίας. Η ιταλική κυβέρνηση όμως δέν διετύπωσε παρατηρήσεις, όταν ή Έπιτροπή εξέδωσε νομοτύπως, μετά τήν λήξη των προθεσμιών αυτών, πέντε αίτιολογημένες γνώμες, μέ τίς όποιες διαπίστωνε τήν παράβαση έκ μέρους των ιταλικών άρχων των υποχρεώσεων πού υπείχαν πρός συμμόρφωση μέ τίς άνωτέρω οδηγίες.

Η Ιταλική Δημοκρατία δέν άμφισδήτησε ούτε κατά τό πραγματικό ούτε κατά τό νομικό μέρος τήν ανάγκη νά τεθούν σέ ισχύ οί νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις έσωτερικού δικαίου, τίς όποιες υπεχρεούτο νά θέσει σέ ισχύ. Άνέφερε δέ ότι ήδη τόν Ιανουάριο 1979 κατέθεσε στό Κοινοβούλιο ένα νομοσχέδιο, άντικείμενο του όποιου ήταν ή παροχή έξουσιοδοτήσεως στήν κυβέρνηση

πρός θέσπιση των νομοθετικών κανόνων πού ήταν αναγκαίοι γιά νά τεθούν σέ εφαρμογή πλείονες κοινοτικές οδηγίες, και ότι ή νομοθετική διαδικασία δέν έχει ακόμη περατωθεί λόγω τής προώρου διαλύσεως των νομοθετικών σωμάτων.

Είναι προφανές ότι τό έπιχείρημα αυτό, πού στηρίζεται στίς ιδιαιτερότητες του κοινοβουλευτικού βίου, ακόμη και άν άποδεικνύει τήν σταθερή θέληση τής ιταλικής κυβερνήσεως νά θέσει σέ εφαρμογή τίς κοινοτικές διατάξεις τό ταχύτερο δυνατό, καταλίπτει στίς παρούσες υποθέσεις, λόγω του δεσμευτικού χαρακτήρος των οδηγιών, τόν όποιο έχει επανειλημμένως επιδεδαιώσει ή παγία νομολογία σας (26 Φεβρουαρίου 1976, Έπιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υπόθεση 52/75, Rec. σ. 277 — 22 Σεπτεμβρίου 1976, Έπιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υπόθεση 10/76, Rec. σ. 1359 — 22 Φεβρουαρίου 1979, Έπιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υπόθεση 163/78 Rec. σ. 771 — 2 Δεκεμβρίου 1980, Έπιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υπόθεση 42/80, Rec. σ. 3635).

Έπομένως, προτείνω έν συμπεράσματος νά κάνετε δεκτά τά αίτήματα τής Έπιτροπής και νά καταδικάσετε τήν καθ' ής στά δικαστικά έξοδα.